

19. Bullfrog Blues

Ik hoor het de man nog zeggen: 'Water? Geen probleem, een eind verderop kom je de Deer Creek camping tegen, daar is volop water.' En nu staan we op de bewuste camping, te draaien aan roestige kranen en te sjoeren aan de hengel van een vervallen waterpomp. Tevergeefs, geen druppel. De camping is verlaten, stacaravans zijn geblindeerd, begroeiing tiert welig en alle voorzieningen zijn afgesloten. Dit is wel een domper. We hadden gehoopt onze voorraad aan te vullen om voldoende water te hebben voor de tocht over de Burr Trail, een tocht door een heuvelachtig, stenen woestijnland, een droog, leeg en zinderend heet gebied. Ieder van ons – we zijn met z'n vieren - draagt nu vier liter water met zich mee, verdeeld over de bidons en extra flessen. In de fietstassen zit ook nog wat frisdank. Maar dat alles is in deze enorme hitte niet genoeg.

Het is al weer even geleden dat we Boulder passeerden, de laatste halte voor de woestijn. Dit idyllische plaatsje dat slechts uit een handjevol karakteristieke gebouwen bestaat, ligt, zelfs voor een uitgestrekte en onherbergzame staat als Utah, extreem afgelegen en geïsoleerd. Het verhaal gaat dat dit de laatste plek in de Verenigde Staten was waar muilezels gebruikt werden om de post te bezorgen. Boulder was een uitgelezen plek om onze voorraden aan te vullen voordat we de Burr Trail op gingen. Na Boulder zouden we op onszelf zijn aangewezen tot aan Bullfrog Bay en de ferry bij Hall's Crossing. Maar voor water konden we nog op de camping terecht, aldus een van de locals.

We speuren de camping af en ontdekken achter het terrein een beekje. Het is niet meer dan een donker, modderig slootje, overgroeid met gras en ander, veelal ondefinieerbaar groen. Een laagje drabbig water prijkt op de bodem. Even twifelen we, maar al snel laten we onze kieskeurigheid varen. We vullen onze waterzak met vijf liter troebel water. Als de nood aan de man komt, zullen we er blij mee zijn. Henk doet de volle waterzak in zijn rugzak. Zorgvuldig krijgt het klotsende gewicht een plek op zijn rug.

Op een uitkijkpunt hoog tussen rotsformaties rusten we even uit. We bevinden ons nu in de verlatenheid van de woestijn, omringd door leegte. De camping hebben we inmiddels ver achter ons gelaten. Ik neem het gebied in me op. Direct achter ons ligt een fascinerende kloof, uitgesleten in het stenen landschap. In de imponerende grijs-witte rotsen zijn diepe uitgesleten groeven te zien, in de vorm van horizontale en verticale lijnen, waardoor er geometrische vakken op de wanden getekend lijken, een soort schaakborden. Voor ons, in de diepte, zie ik de opvallende Long Canyon liggen, een langgerekte kloof waar onze weg doorheen slingert. Het is adembenemend mooi. Verleidelijk, grimmig en schrikwekkend tegelijkertijd.

Klimmend naar dit uitkijkpunt zijn het lichte gesteente en het grijze stof geleidelijk aan overgegaan in een roodbruine variant. Deze fraaie warme kleur blakert in het licht. Zonnestralen spelen met de grillige vormen van het gesteente waardoor bescheiden schaduwen de kans krijgen kleurschakeringen aan te brengen. De schoonheid heeft een prijs. De stenen en het stof houden de hitte vast. De hitte is overal, verzegend en drukkend. De thermometer geeft temperaturen aan van boven de 45 graden. Zo'n extreme hitte doet wat met je. Het lijkt alsof de hitte verdooft en bedwelmt, en alle nuances weghaalt. Het lijkt alsof de buitenlucht als een ondoordringbaar schild om me heen zit, alsof ik me in een immense buitenoven bevind. Mijn lijf is doordrenkt met de warmte, ik merk geen verschil meer tussen mijn lijf en de verzegende omgeving. Alles lijkt ingeblikt, samen met en door de hitte. *Canned heat*, schiet het ineens door me heen. De naam van de legendarische witte bluesband uit de jaren '60 van de vorige eeuw geeft dit gevoel prima weer. Canned Heat, de

verdere rit blijft de band op mijn netvlies staan, terwijl zich ongemerkt een karakteristiek bluesdeuntje in mijn hoofd nestelt en zorgt voor een begeleidende cadans: Pa da da da....

Hoofdpijn, duizeligheid of krachteloos, slap en futloos over het stuur hangen, trillend van een zweverige vermoeidheid, dergelijke signalen van een aanval van 'zonneblues' nemen we serieus. Dan is het enige dat helpt: uit de zon, afkoelen en drinken. In dit woestijnland is dat makkelijker gezegd dan gedaan. De hoogstaande zomerzon is ongenadig wreed en ontzegt ons meedogenloos alle kleine beetjes comfort in de vorm van schaduw. Gelukkig zien we af en toe een paar rotsen of een struikje met een bescheiden schaduwplekje rondom. Dan spreiden we zo goed en zo kwaad als het gaat daar onze *tarp* uit, een multifunctioneel stuk landbouwplastic, en vleien ons daar op neer om even een half uurtje bij te komen. Ieder voorwerp dat schaduw brengt voldoet. Zo zagen we gisteren een verlaten trailer langs de weg staan met daarop een boot. Een uitgelezen kans die we niet voorbij konden laten gaan. Voor een reepje schaduw en wat koelte moesten we bijna onder de boot gaan zitten, maar het werkte wel. Het moet er raar uitgezien hebben. Vier bepakte fietsen in de berm en de vier berijders verspreid onder de trailer, terwijl ze zich in vreemde bochten wringen om zoveel mogelijk in schaduwrijke hoekjes te zitten en uit de klauwen van de zon te blijven. De eigenaren moeten op z'n minst verbaasd en geschrokken zijn geweest toen ze precies op het moment dat wij ons geïnstalleerd hadden, aan kwamen rijden om de boot op te halen. Ze hadden de boot een nacht laten staan omdat ze een klapband hadden en een reservewiel moesten ophalen. Al gauw overheerste de hulpvaardigheid en werden we verwend met heerlijk koele groene thee en extra water voor onderweg.

Vader, moeder en hun vijf kinderen zitten in de Long Canyon, langs de kant van de weg in de schaduw van hun camper. De vader roept ons spontaan en joviaal toe. We stoppen voor een praatje en voor hopelijk wat water. Het hele gezin is opvallend netjes en vormelijk gekleed, in zondagse kleren. Ze zouden zo uit de kerk kunnen komen, flitst het door me heen. In deze hitte doet de tamelijk formele kleding een beetje onwerkelijk aan. Vader draagt een nette zwarte broek, een wit overhemd met lange mouwen en een stropdas. Door de hitte plakt de kleding aan zijn lichaam, zijn stropdas hangt een beetje los, de bloes hangt gedeeltelijk uit zijn broek. Zijn eens zo glimmende zwarte schoenen en zijn broek zijn flink besmeurd met het roodbruine stof van de omgeving. Moeder draagt een bloes met lange mouwen, dichtgeknoopt tot aan de hals en een lange, tamelijk vormeloze rok die tot ver over de knie valt. Als vanzelfsprekend draagt ze donkere panty's en stevige dichte stappers. De kinderen zien er overdreven serieus en stijf gekleed uit, het zijn jonge versies van hun ouders. De vader biedt ons gastvrij aan om in de camper onze bidons bij te vullen en het rivierwater uit onze waterzak te vervangen door schoon water. Terwijl we daarmee bezig zijn, valt mijn oog op enkele boeken die op tafel liggen. Ik herken het boek van Mormon en zie ook andere boeken van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Het is duidelijk, we zijn te gast bij een mormoonse familie. Als we hen bedanken krijgt ieder van ons nog een appel toegestopt. Vervolgens worden wij op onze beurt uitgebreid bedankt. De familie is opgetogen en vereerd dat wij hen de kans hebben gegeven ons te helpen. We schudden ieder zeven paar handen en stappen weer op. Vader roept ons nog na: *'You've made our day! God bless you.'*

Mijn gedachten blijven hangen bij het mormoonse geloof dat hier in Utah stevig verankerd is in het dagelijkse leven. Dit kinderrijke gezin past in het plaatje, net als de stichtelijke boeken en het verbod op alcohol dat hier op veel plaatsen geldt. Onwillekeurig denk ik terug aan ons bezoek aan het mormoonse godshuis in Saint George. Het kolossale, helderwitte gebouw was een intrigerende blikvanger. We werden allerhartelijkst uitgenodigd om binnen te komen, ondanks het feit dat we gekleed gingen in niet al te bedekkende of verhullende fietskleden. In de koele, marmeren tempel hing een vredig maar afstandelijk serene sfeertje. Zuster Künzli, een jonge Zwitserse die stage liep om zich verder te bekwamen als evangelist en zending, leidde ons rond. Ik was met name geboeid door de bijzondere kenmerken die we te horen kregen, zoals de openbaringen die bij de mormonen een belangrijke rol blijken te spelen. Het ontstaan van de kerk begon met een openbaring die Joseph Smith kreeg, de profeet en leider van het eerste uur, in de eerste helft van de 19^e eeuw. Sindsdien zijn er vele goddelijke openbaringen geweest. 'Jullie hebben vast wel gehoord dat de mormoonse kerk polygamie zou toestaan.' Het was geen vraag van onze rondleidster, maar een constatering. 'Dat berust op een misverstand. Lang geleden kreeg de president van de kerk hierover een openbaring en sindsdien is het ongeoorloofd. Alleen enkele afsplitsingen van de officiële kerk hebben zich hier niet bij neergelegd en gaan ermee door.' Op een van de muren van de tempel was een stamboom getekend met daarop de belangrijkste nazaten van Joseph Smith. Het viel meteen op dat er veel wereldleiders tussen stonden, met name Amerikaanse presidenten en Israëlische premiers. Dat bijvoorbeeld Bush en Netanyahu verwant zouden zijn, was slechts te danken aan het pragmatische feit dat deze stamboom niet alleen via de mannelijke maar ook via de vrouwelijke lijn loopt. De uitleg van zuster Künzli over de raadselachtige praktijk van het 'dopen der doden' flitste door mijn hoofd. In stilte vroeg ik me af of deze wereldleiders na hun dood ook gedoopt worden en postuum zullen toetreden tot de mormoonse kerk.

Als we afscheid nemen, vraagt zuster Künzli: 'Mag ik jullie het boek van Mormon meegeven?' Er zat iets dwingend in de manier waarop ze die vraag stelde. Beleefd deden we een poging dit aanbod te weigeren, met als voornaamste troef dat we met de fiets reisden en geen ruimte hadden voor een extra boek. 'Dat is geen probleem. Willen jullie dan jullie namen en adressen op deze lijst invullen? Dan zal een van mijn broeders of zusters jullie op een latere datum thuis een bezoek brengen.' Knap hoe deze jonge vrouw ons vriendelijk maar dwingend in haar greep wist te houden. Met het boek van Mormon onder de arm verlieten we even later het pand.

Veel tijd om te mijmeren onderweg is er niet. De adembenemende Burr Trail, de omgeving en de te leveren inspanningen eisen al mijn aandacht op. De openbaringen van de kerk maken plaats voor de openbaringen van de natuur. Als we al twijfels hadden of het wel verantwoord is om met deze temperaturen zo'n zonovergoten stoffige weg door niemandsland op te zoeken, dan zijn deze ruimschoots overvleugeld en teniet gedaan door de haast onwezenlijke pracht van de omgeving. Tegen de avond zien we een paar bomen met daarachter een enigszins vlakke zandplek. Een ideaal plekje om de tenten op te slaan. We veroorloven ons een klein, ingetogen feestje in de vorm van een eenvoudig diner met soep vooraf en koffie toe. Dat is mogelijk omdat de enige hier passerende automobilist ons maar liefst drie liter water extra heeft gegeven. Henks besluit om de auto aan te houden, bleek dus goed uit te pakken. Nu hoeven we vanavond niet meer zuinig te doen en zullen we ook morgen de dag zonder problemen doorkomen. Een welkome bijkomstigheid van deze ruime watervoorraad is dat we ons ook nog wat kunnen opfrissen. Geen overbodige luxe. De nacht verraadt de omgeving niet. Geen enkel teken van leven. Geen dierengeluiden. Ik had op z'n minst verwacht *bullfrogs*, brulkickers, te horen. Maar we zijn waarschijnlijk nog te ver van het water, van Bullfrog Bay, verwijderd. Met mijn gedachten bij ingeblikte warmtebronnen en de Bullfrog Blues, een nummer van Canned Heat, word ik wakker. *'Well did you ever wake up with them Bullfrogs on your mind?... pa da da da... Well you know... pa da da da... I got the Bullfrog Blues... pa da da da...'* Voor mij klinkt het nummer als een gangmaker, swingend en bezielend. In het ritme van de blues is het inpakken van het kampement in een mum van tijd gebeurd. Ik ben klaar voor nieuwe fietsdag. Vandaag fietsen we overwegend over stoffig en hobbelig gravel. De route is even zwaar als gisteren, de hitte al even verzengend en de schoonheid van de omgeving al even verrassend. Als ik de spectaculaire haarspeldbochten zie liggen waarmee we zullen afdalen in een volgende kloof, houd ik mijn adem in, overdonderd door de magische aanblik die de weg in het fraai gevormde, ruige gesteente biedt. Onderweg komen we niemand tegen. Onder aan een volgende heuvel blijkt waarom. De weg staat onder water. Een lage auto kan hier niet door, een *fourwheeldrive* alleen met de nodige stuurmanskunst. Wij waden met de fiets aan de hand door het water, de ondergrond is redelijk vlak en stevig.

Tegenstrijdige gevoelens komen op. De laatste loodjes dienen zich aan. Het grote meer in de verte onder ons, is ons einddoel. Dat moet Bullfrog Bay zijn of een andere uitloper van Lake Powell. Daar ergens moet ook Hall's Crossing zijn, het einde van de Burr Trail. Het lijkt zo dichtbij, maar het is nog uren van ons verwijderd. De hitte heeft me afgemat, ik zie uit naar een camping met schaduwrijke plekken. Tegelijkertijd wil ik nog geen afscheid nemen van de schoonheid en de leegte van dit gebied en wil ik de ritmische cadans waarmee ik lijk op te gaan in de omgeving nog wat langer vasthouden.

Eenmaal in de buurt van het water, is het gedaan met de rust. Vandaag is het Labour Day, een nationale vrije dag die min of meer het einde van de zomer en het einde van het kampeerseizoen inluidt. Het lijkt wel of iedereen op deze vrije dag besloten heeft nog een keer het water op te zoeken. Op de weg staat een file van een paar kilometer lengte, tot pal aan het water. Dit zijn auto's die wachten op hun beurt om de boot uit het water te kunnen halen. Op het water dobberen even zo vele bootjes, wachtend tot de auto voorrijdt. Gezeten tegen de muur van een gebouwtje dat een smal reepje schaduw werpt, slaan we deze bedrijvigheid gade. Ondanks de drukte is er nergens een terras of schaduwrijk plekje te bekennen. Er is alleen dit kleine betonnen gebouwtje dat schijnbaar doelloos hier neergezet is. Wachtend op de ferry naar Hall's Bay ebben de Bullfrog Blues langzaam weg. Mijn gedachten gaan al vooruit. De Burr Trail eindigt hier, maar aan de overkant gaat de prachtige

natuur, de leegte, verder. De komende dagen zullen we alleen zogeheten natuurcampings tegenkomen. De campings zullen waarschijnlijk gewoon voorzien zijn van kranen die functioneren. Maar mocht het vinden van water toch een probleem zijn, dan kruisen er altijd wel behulpzame automobilisten ons pad. Ons vertrouwen in hen is de afgelopen dagen alleen maar gegroeid.

Fietsen over de Burr Trail.

VS; Utah: rondrit vanuit Las Vegas, via Zion National Park, Bryce Canyon, Escalante, Burr Trail, Moab en Arches National Park. 2005.